

CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII
Autoritate de stat autonomă

București, Piața Valter Mărăcineanu nr. 1-3, et. 2,
tel/fax. +40-21-3126578, e-mail: support@cncd.org.ro
Operator de date cu caracter personal nr. 11375

HOTĂRÂREA NR.466
din data de 07.11.2012

Dosar nr.: 144/2012

Petiția nr.: 1959/20.04.2012

Petent: S L

Reclamat: B D

Obiect: Postarea pe blogul personal a unui articol cu caracter discriminatoriu la adresa cetățenilor români de etnie maghiară.

I. Numele, domiciliul sau reședința părților.

I.1. Numele, domiciliul, reședința sau sediul petentului:

I.1.1 S L

județ Covasna.

I.2. Numele, domiciliul, reședința sau sediul reclamatului:

I.2.1. B D

II. Obiectul sesizării și descrierea presupusei fapte de discriminare.

1. Petentul sesizează faptul că reclamatul a postat pe blogul personal un articol cu caracter discriminatoriu la adresa cetățenilor români de etnie maghiară, intitulat: *"A impune maghiara ca limba oficială în România este ca și cum germana ar deveni limbă oficială în Israel"*.

2. Petentul solicită constatarea și sancționarea faptelor prezentate.

III. Procedura de citare.

1. Petentul a fost citat, prin adresa înregistrată cu nr. 3581/24.07.2012, partea reclamată, prin adresa înregistrată cu nr. 3581/27.07.2012, procedura de citare fiind astfel îndeplinită, conform dispozițiilor O.G. nr.137/2000.

2. La termenul de audieri din data de 14.08.2012, părțile nu au fost prezente.

IV. Susținerile părților.

Susținerile petentului.

1. Petentul sesizează faptul că reclamatul a postat pe blogul personal un articol cu caracter discriminatoriu la adresa cetățenilor români de etnie maghiară, intitulat: *"A impune maghiara ca limba oficială în România este ca și cum în germana ar deveni limbă oficială în Israel."*
2. Prin comparația din titlu, autorul se referă evident la faptul că în opinia sa, atitudinea maghiarilor față de români este una și aceeași cu evenimentele Holocaustului, comparând astfel comunitatea maghiară cu naziștii germani. Comunitatea maghiară este condamnată, violată și persiflată de acest colectiv fără motiv justificat, doar pe criteriu etnic.
3. Petentul mai susține faptul că limba maghiară este considerată de către partea reclamată *"simbolul opresiunii și al anti-românismului"*. Când partea reclamată afirmă că limba maghiară este *"simbolul opresiunii"*, o discreditează, o consideră imorală, discriminând și atacând astfel toți cetățenii care sunt de etnie maghiară.
4. Limba maghiară este numită de către partea reclamată *"limba asupritorilor"*, și prin urmare, maghiarii sunt considerați *"asupritori"*, iar învățarea limbii lor *"jug"*. Partea reclamată face o deosebire între celelalte limbi și limba maghiară, care constituie discriminare la adresa celor care au limba maghiară ca limba maternă.
5. Petentul solicită constatarea și sancționarea faptelor prezentate.

Susținerile părții reclamate.

-

V. Motivele de fapt și de drept.

1. În fapt, Colegiul Director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării (CNCD), reține spre competența soluționare, prezenta petiție, ce are ca obiect postarea pe blogul personal al reclamatului a unui material care, prin conținut, poate constitui o faptă de discriminare, conform legislației în domeniu.
2. Astfel, Colegiul Director al CNCD reține faptul că pe blogul reclamatului, în data de 18 aprilie 2012, acesta a postat un articol ce conține afirmații grave la adresa comunității maghiare din România, articol ce avea în vedere o discuție publică actuală la momentul respectiv, aceea ca limba maghiară să fie recunoscută ca și limbă oficială în România.
3. Conținutul, posibil discriminatoriu, al articolului de blog, începe prin chiar titlul acestuia, *"A impune maghiara ca limbă oficială în România este ca și cum germana ar deveni limbă oficială în Israel"*, reclamatul făcând astfel o echivalență între cele două situații, respectiv cea a evreilor și cea a românilor, din punctul de vedere al unor neînțelegeri istorice. Reclamatul continuă articolul prin a caracteriza limba maghiară ca și *simbol al opresiunii și al anti-românismului*. De vreme ce aceasta a fost impusă sute de ani în istoria Transilvaniei, limba maghiară este numită de către partea reclamată *"limba asupritorilor"*, iar eventuala învățare a limbii magiare, în condițiile în care aceasta ar deveni limbă oficială, este considerat a fi un *"jug"* pentru români, de vreme ce *marele număr de jertfa din primul război mondial au fost facute tocmai pentru ca românii să nu mai fie obligați să învețe limba asupritorilor*.

4. În drept, Colegiul Director al CNCD are în vedere **Declarația Universală a Drepturilor Omului**, care la art. 7, prevede că „Toți oamenii sunt egali în fața legii și au, fără nici o deosebire, dreptul la o egală protecție a legii. Toți oamenii au dreptul la o protecție egală împotriva oricărei discriminări care ar viola prezenta declarație și împotriva oricărei provocări la o asemenea discriminare.” Art. 2 al aceluiași document, statuează că „Fiecare om se poate prevala de toate drepturile și libertățile proclamate în prezenta declarație fara nici un fel de deosebire ca, de pilda, deosebirea de rasa, culoare, sex, limba, religie, opinie politica sau orice alta opinie, de origine nationala sau sociala, avere, nastere sau orice alte împrejurari. În afara de aceasta, nu se va face nici o deosebire dupa statutul politic, juridic sau international al tarii sau al teritoriului de care tine o persoana, fie ca aceasta tara sau teritoriu sunt independente, sub tutela, neautonome sau supuse vreunei alte limitari de suveranitate.”

5. **Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice**, ratificat de România la 31 octombrie 1974, prin Decretul nr.212, publicat în „Buletinul Oficial al României”, partea I, nr.146/20 noiembrie 1974, prevede în art.20 alin.2 că „Orice îndemn la ură națională, rasială (...), care constituie o incitare la discriminare, la ostilitate sau la violență, este interzisă prin lege.” Art. 26 prevede că „Toate persoanele sunt egale în fața legii, și au, fără discriminare, dreptul la ocrotire egală din partea legii. În această privință, legea trebuie să interzică orice discriminare și să garanteze tuturor persoanelor o ocrotire egală și eficace contra oricărei discriminări, în special de rasă, culoare, (...), origine națională sau socială, (...), sau întemeiată pe orice altă împrejurare”.

6. **Convenția internațională privind eliminarea tuturor formelor de discriminare rasială**, ratificată de România prin Decretul 345 din 14 iulie 1970, prevede în art.2 că „Statele părți condamnă discriminarea rasială și se angajează să urmeze, prin toate mijloacele potrivite și fără întârziere, o politică menită să elimine orice formă de discriminare rasială, să favorizeze înțelegerea între toate rasele și în acest scop (...) b) fiecare stat parte se angajează să nu încurajeze, să nu apere și să nu sprijine discriminarea rasială practcată de vreo persoană sau organizație, oricare ar fi ea.”

7. Trebuie avut în vedere art.30 referitor la **libertatea de exprimare**, care la alin.1 și 6 din **Constituția României**, republicată, prevede că „(1) Libertatea de exprimare a gândurilor, a opiniilor sau a credințelor și libertatea creațiilor de orice fel, prin viu grai, prin scris, prin imagini, prin sunete sau prin orice alte mijloace de comunicare în public, sunt inviolabile. (6) Libertatea de exprimare nu poate prejudicia demnitatea, onoarea, viața particulară a persoanei și nici dreptul la propria imagine.”

8. În aceeași ordine de idei, trebuie avut în vedere faptul că **Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice**, ratificat de România la 31 octombrie 1974, prin Decretul nr.212, publicat în „Buletinul Oficial al României”, partea I, nr.146/20 noiembrie 1974, prevede în art. 19 paragraful 3, că „exercitarea drepturilor prevăzute la paragraful 2 al prezentului articol (dreptul la libertatea de exprimare) comportă îndatoriri și răspunderi. În consecință ea poate fi supusă anumitor limitări, care trebuie însă stabilite în mod expres prin lege și care sunt necesare: a) respectării drepturilor sau reputației altora; b) apărării, securității naționale, ordinii publice, sănătății sau

morality publică". Astfel se poate concluziona faptul că **dreptul la liberă exprimare nu este un drept absolut** și că exercitarea lui trebuie realizată în anumite condiții, de altfel stabilite în considerarea și pentru **protejarea demnității persoanei**.

9. În cadrul sistemului instituțional regional al drepturilor omului, **Convenția Europeană a Drepturilor Omului**, ratificată de România prin legea 30 din 18 mai 1994, prevede în **art.10** că „*orice persoană are dreptul la libertatea de exprimare*”, însă precizează în mod expres limitele acestui drept în alin.2 al aceluiași articol, respectiv „*exercitarea acestui drept, poate fi supusă unor formalități, restrângeri, condiții sau sancțiuni prevăzute de lege, care constituie măsuri necesare, într-o societate democratică, pentru (...) protecția reputației sau a drepturilor altora*”.

10. Astfel, Colegiul Director reține că dintre toate drepturile și libertățile garantate de Convenția Europeană a Drepturilor Omului și de protocoalele sale adiționale, numai cu privire la libertatea de exprimare, dispune că exercitarea acesteia comportă îndatoriri și responsabilități.

11. Curtea Europeană a Drepturilor Omului, prin jurisprudența sa, reafirmă că „*libertatea de exprimare, garantată de convenție, constituie unul din fundamentele esențiale ale unei societăți democratice și una din cerințele prioritare ale progresului societății și împlinirii personale. Sub rezerva paragrafului 2 al art.10, ea acoperă nu numai informațiile și ideile primite favorabil sau cu indiferență ori considerate inofensive, dar și pe acelea care offensează, șochează sau deranjează. Acestea sunt cerințele pluralismului, toleranței și spiritului deschis fără de care nu există o societate democratică.*” (Hotărârea Curții Europene în cauza *Oberschlick vs. Austria*, paragraf 57). În aceeași ordine de idei, Curtea afirmă că „*limitele criticii acceptabile sunt mai largi cu privire la politicieni, decât în raport cu indivizii obișnuiți. Spre deosebire de cei din urmă, politicienii trebuie să accepte în mod inevitabil și conștient, verificarea strictă a fiecărui cuvânt și faptă, atât din partea ziariștilor cât și a marelui public și, în consecință, trebuie să dovedească un grad mai mare de toleranță, îndeosebi atunci când ei înșiși fac afirmații publice susceptibile de a fi criticate. Politicianul este și el îndreptățit la protecția reputației sale, chiar și atunci când acționează în calitate oficială, dar cerința acestei protecții trebuie cântărită în raport cu interesul dezbaterii libere a chestiunilor politice.*” (Hotărârea Curții Europene în cauza *Oberschlick vs. Austria*, paragraf 59).

12. În lumina prevederilor art.10 paragraf 2 al Convenției Europene a Drepturilor Omului, analizând petiția și având în vedere legislația națională privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, ne aflăm în situația de a analiza dacă dreptul la liberă exprimare a dlui Bogdan Diaconu, membru PSD, este supusă unor condiții, restrângeri sau sancțiuni prevăzute de lege, măsuri care sunt necesare, într-o societate democratică, pentru protecția reputației sau a drepturilor altora.

13. O.G. 137/2000 prevede la art.1 că „*în România, stat de drept, democratic și social, demnitatea omului, (...), libera dezvoltare a personalității umane, reprezintă valori supreme și sunt garantate de lege*”.

De asemenea, corelativ prezentei spețe, Colegiul Director al CNCD are în vedere dispozițiile art.2 alin.1 precum și ale art.15 din OG nr.137/2000, republicată.

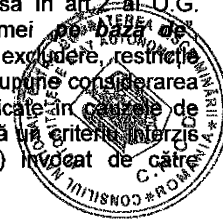
Astfel, art.2 alin.1 prevede că " Potrivit prezentei ordonanțe, prin **discriminare** se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe baza de rasa, naționalitate, etnie, limba, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boala cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenența la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice."

Art.15 prevede că " Constituie contravenție, conform prezentei ordonanțe, dacă fapta nu intra sub incidența legii penale, orice comportament manifestat în public, având caracter de propaganda naționalist-șovină, de instigare la ura rasială sau națională, ori acel comportament care are ca scop sau vizează atingerea demnității ori crearea unei atmosfere de intimidare, ostile, degradante, umilitoare sau ofensatoare, îndreptat împotriva unei persoane, unui grup de persoane sau unei comunități și legat de apartenența acestora la o anumită rasă, naționalitate, etnie, religie, categorie socială sau la o categorie defavorizată ori de convingerile, sexul sau orientarea sexuală a acestuia."

Colegiul Director reiterează faptul că un aspect definitoriu al discriminării îl constituie faptul că diferența de tratament este bazată pe o caracteristică, respectiv un **criteriu interzis**. Ca atare, tratamentul aplicat trebuie să fie diferit de cel care a fost sau ar fi aplicabil unei persoane dintr-un grup relevant, în circumstanțe similare sau comparabile. Or, **discriminarea directă** presupune atingerea adusă beneficiului unui drept al persoanei discriminate tocmai datorită apartenenței acesteia la un grup (de exemplu: origine rasială sau etnică, religie, etc). Din acest punct de vedere discriminarea directă presupune o **legătură de cauzalitate** identificabilă între actul sau faptul diferențierii și apartenența la una dintre caracteristicile sau unul dintre criteriile cuprinse în norma juridică și individualizate la persoana care este supusă discriminării.

Astfel, **natura discriminării**, sub aspectul ei **constitutiv**, decurge tocmai din faptul că diferența de tratament este determinată de existența unui criteriu, ceea ce presupune o **legătură de cauzalitate** între tratamentul diferit imputat și criteriul interzis de lege, invocat în situația persoanei care se consideră discriminată. Același raționament este aplicabil și în cazul **discriminării indirecte**, astfel cum este prevăzut în art.2 alin.3 din O.G. 137/2000, republicată, cu precizarea că **raportul de cauzalitate este indirect**, și cu atât mai mult în cazul **hărțuirii**, așa cum este reglementată în art.2 alin.5. În cazul hărțuirii, **raportul de cauzalitate este direct**, iar acest aspect rezultă din însăși formularea dată de legiutor, în speță. Același raționament, față de formularea dată de legiutor, îl regăsim și în privința faptei de încălcare a dreptului la demnitate.

Această legătură de cauzalitate reiese din definiția cuprinsă în art.2 al O.G. 137/2000, republicată, în particular, prin utilizarea sintagmei **"pe bază de"**, dispunând că prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, **"pe bază de..."**. Legătura de cauzalitate presupune considerarea motivului sau a motivelor care au stat la baza actelor aplicate în cazurile de discriminare (**tratamentul diferențiat**) și impun a analiza dacă un **criteriu interzis** (origine rasială sau etnică, vârstă, dizabilitate, sex, etc.) **invocat de către**

reclamant (**petent**), constituie un factor relevant sau determinant, în acțiunea sau inacțiunea imputată pârâtului (**reclamatului**).

Analiza raportului de cauzalitate, pe lângă reținerea faptei ca și discriminare, ne permite și individualizarea sancțiunii contravenționale, sub aspectul aplicării sancțiunii între limitele prevăzute de lege, în funcție de **forma de vinovăție**. După cum am reținut, raportul de cauzalitate dintre faptă și criteriu poate fi direct sau indirect, fapt ce conduce la reținerea formelor de vinovăție prevăzute de legea penală, intenția și culpa.

Prin urmare, legiutorul a prevăzut formele de vinovăție prin folosirea unor termeni precum *scop, efect, orice comportament sau vizează*.

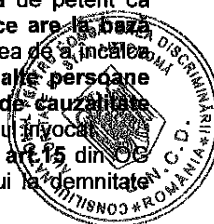
Cât privește **comparabilitatea** situațiilor sau a persoanelor, jurisprudența CEDO, legat de art.14 din Convenție, privind interzicerea discriminării, a apreciat că diferența de tratament devine discriminare, atunci când se induc distincții între situații analoage și comparabile, fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă. Instanța europeană a decis în mod constant că, pentru ca o asemenea încălcare să se producă, *"trebuie stabilit că persoane aflate în situații analoage sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-și găsește nici o justificare obiectivă sau rezonabilă"*.

În același sens, Curtea Europeană de Justiție a statuat principiul egalității ca unul dintre principiile generale ale dreptului comunitar. În sfera dreptului comunitar, *principiul egalității exclude ca situațiile comparabile să fie tratate diferit și situațiile diferite să fie tratate similar, cu excepția cazului în care tratamentul este justificat obiectiv*.

Cu unele mici diferențe, ce au în vedere specificul faptelor prevăzute și sancționate de ordonanță, toate faptele au în comun anumite condiții generale.

Pomind de la definiția generală a discriminării, **discriminarea directă**, pentru a reține existența unei fapte de discriminare, trebuie îndeplinite, **cumulativ**, următoarele condiții: *Existența unui tratament diferențiat manifestat prin: orice deosebire, excludere, restricție sau preferință; Existența unui criteriu de discriminare, conform criteriilor reținute de art.2 alin.1; Tratamentul diferențiat să aibe ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii sau exercitării, în condiții de egalitate a unui drept recunoscut de lege; Existența unor persoane sau situații aflate în poziții comparabile, conform art.1 alin.3 din ordonanță; Existența unei legături de cauzalitate între tratamentul diferențiat și criteriul de discriminare*.

Față de cele expuse, cu privire la îndeplinirea condițiilor art.2 alin.1, Colegiul reține **incidența art.2 alin.1 din ordonanță**, respectiv fapta reclamatului de a avea un **comportament diferit**, manifestat prin afirmațiile făcute de acesta în cadrul articolului de blog ce face obiectul prezentei cauze, față de petent ca membru al comunității maghiare din România, **comportament ce are la bază criteriul apartenenței etnice**, manifestat prin afirmații ce au menirea de a încălca **dreptul la demnitate personală** al petentului, **comparativ cu alte persoane** care nu sunt de etnie maghiară, reținându-se astfel și **raportul de cauzalitate directă** dintre comportament manifestat de către reclamat și criteriu invocat. Relativ la **dreptul la demnitate**, reținem și incidența dispozițiilor art.15 din OG nr.137/2000, republicată. Aceasta, fapta de încălcare a dreptului la demnitate

este singura dintre faptele prevăzute și sancționate de OG nr.137/2000, republicată, la care legiutorul a condiționat expres existența contravenției de neincidenta legii penale. Acest lucru nu face decât să evidențieze pericolul social sporit al acestor fapte. De asemenea, condiționarea are în vedere și sancționarea distinctă făcută de legea penală, prin incriminarea faptelor de insultă și calomnie.

Art.15 cuprinde 2 teze distincte, respectiv sub denumirea de încălcare a dreptului la demnitate, legiutorul a reținut acele fapte ce au caracter de propagandă naționalist-șovină, de instigare la ură rasială sau națională, precum și acel comportament care are ca scop sau vizează atingerea demnității umane, crearea unei atmosfere de intimidare, ostile, degradante, umilitoare sau ofensatoare. Condiția esențială a acestor fapte constă în caracterul public al acesteia, respectiv săvârșirea faptei în public.

Raportat la speța în cauză, Colegiul consideră că **sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 15 din O.G. 137/2000**, respectiv fapta reclamatului constituie un comportament manifestat în public prin afirmații ce au menirea de a încălca dreptul la demnitate personală al petentului, comparativ cu alte persoane care nu sunt de etnie maghiară, comportamentul vizează atingerea demnității umane și crearea unei atmosfere de intimidare, ostilă, degradantă, ofensatoare, îndreptată împotriva membrilor comunității maghiare din România, din care face parte și petentul, comportamentul reclamatului are la bază apartenența etnică, reținându-se astfel și raportul de cauzalitate directă dintre comportament manifestat de către reclamat și criteriul invocat.

Cât privește conflictul existent între cele două drepturi, dreptul la libera exprimare, prevăzut de **art.2 alin.8 din OG nr.137/2000**, republicată care dispune că *„Prevederile prezentei ordonanțe nu pot fi interpretate în sensul restrângerii dreptului la libera exprimare, a dreptului la opinie și a dreptului la informație.”*, respectiv dreptul la demnitate personală, prevăzut și sancționat de art.15 din ordonanță, după cum am evidențiat mai sus, Colegiul consideră că libertatea de exprimare nu este un drept absolut, ci acesta comportă anumite limitări în situații expres prevăzute de lege. În acest sens, după cum a fost prezentat mai sus, relevantă este practica Curții Europene a Drepturilor Omului în ce privește aplicarea art.14 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Față de cele expuse, Colegiul Director al CNCD consideră că fapta reclamatului, individualizată prin postarea articolului de blog, ce face obiectul prezentei cauze, **constituie faptă de discriminare** conform art.2 alin.1 coroborat cu art.15 din OG nr.137/2000 republicată.

Cu privire la cunatumul sancțiunii contravenționale, Colegiul are în vedere faptul că reclamatul se află în a doua situație în care face afirmații cu privire la comunitatea maghiară din România, fiind sancționat contravențional.

Colegiul **recomandă** părții reclamate ca pe viitor să aibe în vedere **respectarea** dispozițiile legale ce privesc apărarea dreptului la demnitate personală.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, **cu 5 voturi pentru și 2 voturi opinie concurentă (Asztalos Csaba Ferenc și Cristian Jura)** ale membrilor prezenți la ședință,

**COLEGIUL DIRECTOR
HOTĂRĂȘTE:**

1. Faptele prezentate constituie fapte de discriminare conform art.2 alin.1 coroborat cu art.15 din OG nr.137/2000 republicată.
2. Se sancționează partea reclamată cu 1000 lei, potrivit art.26 alin.1 din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată coroborat cu art 5 alin.2 lit. b din O.G.2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor.
3. Se recomandă părții reclamate ca pe viitor să aibe în vedere respectarea dispozițiile legale ce privesc apărarea dreptului la demnitate personală.
4. Clasarea dosarului.
5. Se va răspunde părților în sensul celor hotărâte.
6. O copie a hotărârii se va transmite părților.
7. O copie se va transmite și la Direcția Generală a Finanțelor Publice a Municipiului București

VI. Modalitatea de plată a amenzii

La Direcția Generală a Finanțelor Publice a Municipiului București, conform Ordonanței nr. 2 din 12 iulie 2001 privind regimul juridic al contravențiilor. Contravenientul este obligat să trimită dovada plății amenzii către Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării (cu specificarea numărului de dosar) în termen de 15 de zile din momentul în care constituie de drept titlu executoriu, conform art. 20 alin. 10 al O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată.

VII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita.

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, în termen de 15 zile de la data primirii, potrivit O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare, republicată și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.

Membrii Colegiului Director prezenți la ședință:

ASZTALOS CSABA FERENC – Membru

BERTZI TEODORA - Membru ✓

HALLER ISTVAN - Membru

JURA CRISTIAN – Membru

LAZĂR MARIA - Membru

STANCIU CLAUDIA SORINA – Membru

VASILE ALEXANDRU VASILE – Membru

Hotărâre redactată de către:

Vasile Alexandru Vasile – Membru Colegiul Director al CNCD

Vasile Daniel – Asistent Colegiul Director al CNCD

Notă: prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal, potrivit OG 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ, constituie de drept titlu executoriu.

